

BÝVALÝ
MANŽEL

Můžeš se, prosím, obléknout? Tak zněla důrazná otázka stále ještě manžela mé kamarádky. Ne, ona nebyla nahá. Jen polosvlečená. Připravovala se na svoji první nemanželskou hodinu volna. Hodinu cvičení.

Hledala tepláky. Tedy pobíhala po bytě v kalhotkách. On měl tu danou, inkriminovanou hodinu hlídat jejich společné dítě. Ona hekticky kramařila v jejich stále ještě společném bytě. A on, ten samý muž, který ji ještě před ani ne měsícem svlékal ve společné skoro ještě novomanželské posteli, tak tenhle muž ji teď důrazně upozorňoval, ať si sakra zase vezme džíny, protože on pohled na její nahá stehna už déle nesnese.

Tříletého syna spolu mají. Pronajatý polovelký byt. A auto na leasing. Takové normální mladé pražské manželství.

V úterý večer, když přišel domů, mumlal cosi o vlastním hledání. O potřebě sebepoznání. Klidu. A času. Času na přemýšlení.

Mé přítelkyni Monice není patnáct a její manžel není jejím prvním chlapcem. Také není příliš trpělivá. Takže neřekla: „Jistě, drahý, máš tolik času, kolik jen potřebuješ.“ Naopak. Suše se zeptala, jestli je to jeho sekretářka, jeho bývalá spolužačka nebo snad jejich chůva.

Ještě bych vám měla napsat, že Monika křičela a házela věcmi. Ne, že by jen tak pro formu pohodila pár triček. V rámci svého polojižanského temperamentu – její otec je Srb – vysklila dveře v kuchyni, oknem prohodila obsah jeho šatníku, nezapomněla ani na plavky, a bezhlavě bušila nejen do tíše stojící knihovny, ale bohužel i do jeho nového, hýčkaného notebooku.

Vždycky miloval její scény. A postelová udobřování. Jistě to tentokrát nepřehnal. Situace se nijak výrazně nelišila od chvíle, kdy na poslední chvíli zrušil letní dovolenou v Toskánsku. Nebo když zapomněl na její narozeniny. Chovala se úplně identicky. Jen on už prostě nechtěl. Neměl zájem. A jeho stoický klid by nenarušila, ani kdyby začala chodit po uších. Jen ten jejich syn by znatelně méně brečel. A třeba by se i smál...

Monika dva dny konstantně plakala. Nepomohl ani neurolog. Ani whisky. Prostě jen plakala.

„Víš, myslela jsem, že v téhle příšerné době, kdy každý mění partnery častěji než letní gumy, tak že já budu schopna mít manželství, jako měli moji rodiče. A vidíš? I přesto, že jsem ho milovala, jak nejvíc umím, i přesto on odchází. A protože neumím milovat víc, je jasné, že hezký vztah mít nikdy nebudu. Chápeš? Už prostě budu sama. Pořád.“ Co jí na to odpovědět? Nebyla v situaci, kdy by chtěla slyšet, že i bez mužů se žít dá. Že existuje spousta stabilních, obdobně jako sex s manželem, zábavných prožitků. Třeba knihy. Nebo nugátová čokoláda.

Vystěhovala ho dřív, než začala znovu menstruovat. Podání žádosti o rozvod, rozdělení majetku a času stráveného s jejich malým chlapcem, to všechno netrvalo ani jeden cyklus. Dokonce ani kvůli společným knihám se nepohádali. Už o něm pak nikdy nemluvila. Jen v té chvíli, kdy se vyděsil při pohledu na její krajkové spodní kalhotky, tak v té chvíli se jí chtělo zase plakat. S konečnou platností pochopila, že už ho nevzrušuje.

Zvláštní, jak rychle se z vlastního muže stane zcela cizí člověk...